

هر چه خواهی رو بگیر اما مرو

(هر چه خواهی رو بگیر، اما مرو

دست بر پهلو بگیر، اما مرو) ۲

تا ابد مجروح زخمِ کاری ام

وای من از این امانت داری ام

خانه را عاری ز خوشحالی مکن

فاطمه پشتِ مرا خالی مکن

آئینه‌ی مؤمن است مؤمن

میراثِ نبی شکست مؤمن

امشب که ولی حق نشسته

رو در روی آینه شکسته

بر سینه‌ی خویش لخته خون دید

یک لاله‌ی سُرخ واژگون دید

آئینه ز بس در انکسار است

چون قلبِ امیرِ دُوالفقار است

چشمی ز فراتِ آشک، خسته

چشمی مُتورّم است و بسته

در حجره‌ی عشق، جمع جمعو

آئینه سرش به پای شمعو

خسِ خسِ نفس است روضه خواندن

در پرده بس است روضه خواندن

فرمود عزیز من علی جان

با گریه‌ی خود مرا مسوزان

هر چند نشسته چون جنینی

بر من تو امیرِ مؤمنینی

ای مرد من، ای عزیز عالم

سربار شدم، نما حلالم

هر لحظه، علی صدات کردم

در دل گفتم، فدات مردم

هر چند ز خنده دل بُردم

چندیست که خنده‌ات ندیدم

چندی نشنیده‌ام صدایت

یک سوره بخوان شوم فدایت

فرمود علی، به چشم بانو

بانوش نهاده، سر به زانو

از اول آیه‌های یاسین

در لَرزه فتاد زانوی دین

از چشم به چشم آشک بارید

زهرا مددی گرفت و کوشید

تا پاک کند سِرشکِ مولا

شد مادرِ آب، عرقِ دریا

چون فاطمه، شامِ آخرش بود

در هقِ هقِ گریه‌هاش فرمود

عُسل و گفتم شبانه باشد

دَفنِ بدنم شبانه باشد

آنان که نه با تو پا به پائید

با تو به مُشایعت نیایند

یک لحظه، کنارِ قبرِ من باش

ای یار، بهارِ قبرِ من باش

فرمود پس از وصیتِ خویش

چون وقت گم است و مرگ در پیش

پس راحت گریه کن برائیم

گریه به من و یتیم‌هایم

گریه به قَتیلِ اَشقیائِ کُن

(ولا تُنْسِ قَتیلَ العَدی بَطْفِ العِراقِ)

گریه به شهیدِ کربلا کن

شد وعده‌ی ما کنارِ گودال

وقتی که حسین رفت از حال

با روی، به روی خاک افتد

با پیکرِ چاک چاک افتد

حسین...